

Příběh rodiny Piskáčkových

Patřili k nejbližším spolupracovníkům výsadku ANTHROPOID. Pomáhali od začátku až do hořkého konce. Sokolové, vlastenci, stateční lidé. Rodina Jaroslava Piskáčka z Vysočan.

Jaroslav Piskáček se narodil 3. května 1897 v Praze Vysočanech v čp. 148. Po vystudování školy technického směru začal pracovat ve vysočanské továrně ČKD. S Vysočany spojil Jaroslav Piskáček nejen život profesní, ale i osobní. 5. dubna 1924 se totiž oženil s Antonií Hruškovou, narozenou 8. června 1900. Dne 31. března 1927 se manželům Piskáčkovým narodil jediný syn Miroslav a přestěhovali se do domu v ulici Na Břehu 15. Po narození syna paní Piskáčková zanechala zaměstnání ve firmě Medika a zůstala v domácnosti. Kromě syna se starala o svoji matku Annu Hruškovou.

Velmi důležitou roli v rodině manželů Piskáčkových hrál Sokol; ten vysočanský byl založen v roce 1889 a stal se součástí župy Barákovy. Na počátku roku 1938, kdy se situace kolem Československa stále zhoršovala, zorganizovala župa *Brannou školou*. Úkolem jejích absolventů bylo vytvářet v jednotách branné komise, které měly sloužit k zabezpečení pořádku v případě očekávané války. Za vysočanskou jednotu touto školou prošel Jaroslav Piskáček i jeho pozdější blízký spolupracovník z doby okupace Jaroslav Smrž. Vyvrcholení činnosti Sokola ve Vysočanech v době před druhou světovou válkou byla účast jednoty na X. všesokolském sletu, který se konal v roce 1938. Vysočanskou jednotu tehdy vedl Jaroslav Piskáček, který byl jejím náčelníkem od roku 1937.

Vše pro parašutisty

Na konci prosince roku 1941 byly do protektorátu vysazeny tři skupiny, mezi nimi u Nehvizd (u Prahy) skupina ANTHROPOID: rtm. Josef Gabčík a rtm. Jan Kubiš. Ukryli operační materiál v zahradní boudě Antonína Sedláčka a vyrazili na svoje záchytné adresy. Bez problémů se uchytili u železničního zaměstnance Václava Stehlíka v Rokycanech a v Plzni u penzionovaného policejního komisaře Václava Krále. Díky

Svatební fotografie Jaroslava a Antonie Piskáčkových

jeho známému Janu Bejblovi dostali kontakt na Václava Růtu a přemístili se do Prahy, kde měli působit. U Růtových oba parašutisté pobývali do 5. ledna 1942. Tehdy se podle Heinze Pannwitze u Růtových v bytě náhodně objevil Jan Zelenka-Hajský, jejich soused, a Růta ho seznámil s faktem, že má v bytě ukryty parašutisty. Oba parašutisté se tak dostali do plné péče sokolské odbojové organizace.

Zelenka-Hajský informoval o příchodu parašutistů svého známého sokola Václava Nováka a ten o tom řekl Jaroslavu Piskáčkoví. Oslovení Piskáčka pravděpodobně nebylo náhodné. Vysazení parašutistů Josefa Gabčíka a Jana Kubiše proběhlo v Nehvizdech a na tuto větev členské základny župy Barákovy měl kontakt právě Jaroslav Piskáček. Novák se Zelenkou dospěli k názoru, že je potřeba do podpory parašutistů zahrnout širší okruh sokolských činovníků. K tomu jim opět pomohl Jaroslav Piskáček. František Hejl uvedl v dochovaném protokolu: *V lednu 1942 jsem se dozvěděl od Piskáčka, jehož jsem znal*

již delší čas, že v protektorátu Čechy a Morava se zdržují agenti-parašutisté, kteří zde mají vyřídít nějaký vojenský úkol. Souběžně byl do věci zasvěceni další sokolové – Antonín Oktábec a koncem ledna Jaroslav Smrž. Rozvinula se nebývale velká akce pomoci (i peněžní) parašutistům, která byla ukončena až selháním Karla Čurdy z paraskupiny OUT DISTANCE.

Nejdřív však bylo potřeba ještě doléčit zranění Josefa Gabčíka, způsobené při vysazení v Nehvizdech (vyvrtnutý palec na levé noze). Piskáček přivedl Gabčíka k MUDr. Stanislavu Hrubému, jejich rodinnému lékaři. Piskáček s Novákem si ale byli vědomi, že jen jejich síly k podpoře obou parašutistů nestačí. Všechno v té době – od potravin po oblečení – bylo na lístky. Bylo třeba zapojit širší okruh lidí. Václav Novák proto zamířil na Mělník, kde mohl aktivovat místní sokolské činovníky.

Jaroslav Piskáček se zase v lednu roku 1942 vypravil do Neratovic. Zde dobře znal místního župního starostu obce sokolské Jaroslava Řepu. Ten však byl již